

Prou excuses!

written by Iolanda Bethencourt | 10 de març de 2016

En els darrers deu anys la ciutadania de Catalunya ha anat expressant *in crescendo* el seu anhel per esdevenir una nació lliure i sobirana (no necessàriament sota la forma de confederació amb altres estats ibèrics, com acaba de manifestar el senador Santiago Vidal). Des de la primera manifestació gegantina a Barcelona el 18 de febrer de 2006 fins l'espectacular concentració de l'11 de setembre 2015. I s'han organitzat consultes sobre la independència. La primera, a Arenys de Munt el 13 de setembre de 2009, que es va estendre a més de 500 municipis, i la darrera el 9 de novembre de 2014 en què prop de dos milions de ciutadans i ciutadanes es van manifestar explícitament a favor que Catalunya fos un estat independent, en un acte de desobediència civil sense precedents. I ja finalment, amb ocasió de les eleccions autonòmiques del proppassat 27 de setembre, la ciutadania va parlar alt i clar. Alt per la participació (77,5%) i clar pels resultats: l'independentisme va guanyar. Va guanyar en escons: mai cap Parlament de Catalunya havia tingut una majoria d'escons declarats inequívocament independentistes. I va guanyar en vots: mai havia aconseguit prop de dos milions de vots. I si es fa una lectura plebiscitària dels resultats, ja que es van convocar a tal efecte: el Sí va obtenir el 55% dels vots i el No el 45% (si respectem la petició de CSQP i Unió de no comptar-se ni en el Sí ni en el No).

I vet aquí que tot esperant pactar un nou estatut, després una nova fiscalitat, més tard un referèndum i ja més recentment, la construcció d'estructures d'estat dins de la legalitat espanyola, s'han escolat deu anys, deu anys tot fent camí cap a Ítaca. Deu anys d'excuses que han allargat el viatge més del compte i han ajornant "la gran decisió" setmana rere setmana, mes rere mes, any rere any.

Pel camí hem anat perdent "bous i esquelles" i reculant amb

tota una sèrie de drets assolits: riquesa individual i col·lectiva, capacitat legislativa, estructures bàsiques de govern, capacitat econòmica i recursos per superar la crisi, drets socials i democràtics, benestar, la nostra dignitat, la llengua, i aviat, si no afrontem la secessió, perdrem el respecte de les nacions lliures i el de les que aspiren a ser-ho.

Som moltes les persones que no acceptem més excuses per aquest ajornament. Excuses que uns continuen esgrimint perquè tenen por, altres perquè en el camí hi han trobat un mitjà per guanyar-se la vida o d'adquirir prestigi, d'altres perquè en gaudeixen en el victimisme o en la queixa permanent, mentre que a uns altres els costa admetre que han errat l'estratègia.

Sabem per la història llegida, la història escoltada i l'experiència viscuda, que una secessió pactada amb el Regne d'Espanya no és possible i que haurà de ser unilateral.

Prou excuses, no més dilacions. Estem preparats. Sobradament.